

תת"ע (עכו) 3838-12-24 - מדינת ישראל נ' מהראן תיתי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 3838-12-24 מדינת ישראל נ' תיתי
תיק חיצוני: 90527808647

לפני כבוד השופטת יונת הברפלד-אברהם

מאשימה-משיבה מדינת ישראל
נגד

נאשם- מבקש מהראן תיתי

החלטה

1. לפני בקשת המבקש לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו ביום 23.4.25.
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה מיום 24.9.23 של נהיגה ברכב במהירות של 142 קמ"ש, בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי בה מותרת מהירות מירבית 90 קמ"ש בניגוד לתקנה 54 (א) לתקנות התעבורה.
3. ביום 23.4.25 התקיימה ישיבת הקראה, לאחר שנדחתה לצורך קבלת הוכחת זימון למבקש, אליה המבקש לא התייצב על אף שזומן כדן, כעולה מאישור המסירה בתיק ובהתאם, ניתנה החלטה, לפי סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב - 1982, לפיה המבקש מודה בכל העובדות הנטענות בכתב האישום והרשעתו בהן. בהתאם לכך, המשיבה הציגה את גיליון הרשעותיו הקודמות של המבקש שלחובתו 26 הרשעות קודמות, לרבות עבירות דומות, כאשר הוא נוהג משנת 2010, ונגזרו עליו פסילה לחודשיים, קנס בסך ₪ 1,500 ופסילה מותנת לתקופה של חודשיים למשך שנתיים.
4. ביום 19.7.25 הוגשה הבקשה דן, בה טען המבקש כי לא קיבל זימון לדיון ונודע לו על הכרעת הדין וגזר הדין רק לפני תקופה קצרה, כאשר נעצר ע"י משטרת ישראל בבדיקה שגרתית. לטענת המבקש אישור המסירה חזר עם חותמת של "העתיק מקום מגוריו", אך המבקש מאז שנולד לא העתיק מקום מגוריו והוא מתגורר עם בני משפחתו בכפר בענה, בכתובת הנזכרת

באישור המסירה. המבקש מכחיש את ביצוע העבירה וטען כי הוא שומר חוק ובפיו טענות אובייקטיביות כנגד הכרעת הדין וגזר הדין וברשותו סיכויי הגנה טובים אשר ככל והיה מוזמן לדין כדן, היה מתייצב ותוצאת הדיון הייתה שונה. לטענת המבקש, הוא זכאי על פי דין לקבל את יומו בבית משפט להוכחת חפותו וגם אם יורשע, יש להשית עליו עונש מידתי אחר. על כן מבקש לבטל את גזר הדין, לעכב את ביצועו עד למועד שייקבע לדין ולתת לו את יומו בבית משפט.

5. תגובת המשיבה הוגשה ביום 4.8.25, בהתאם להחלטתי, בגדרה טענה כי זימון לדין נשלח למבקש טרם הדיון ביום 5.2.25, אך המבקש עשה דין לעצמו ובחר לא להתייצב לדין. כמו כן, אין בבקשתו עילה המצדיקה את מתן הסעד המבוקש.

6. לאחר שבחנתי טענות הצדדים מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

7. בהתאם לסעיף 130(ח) לחסד"פ, בית המשפט רשאי, על פי בקשת הנאשם, לבטל את פסק הדין בהתקיים אחד משני התנאים החלופיים: סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין או גרימת עיוות דין כתוצאה מהותרת פסק הדין על כנו (ראו לעניין זה רע"פ 9142/01, **איטליא נ' מ"י**, נז(6) 793; רע"פ 7709/13, **סאסי נ' מ"י**, ניתן ביום 28.11.2013). בהתאם לסעיף 130(ח) לחסד"פ, הבקשה תוגש תוך 30 ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

8. לעניין זה ראו גם רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

9. לפי תקנה 44 לתקסד"פ משלוח הזמנה באמצעות דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדן, מקים "**חזקת מסירה**" ורואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח; קרי משהוכיחה המאשימה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדן, חזקה שההודעה נשלחה כדן כאשר על הנמען מוטל הנטל להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו. (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מ"י**, [נבו] מיום 21.5.17; עפ"ת (חי') 67571-03-18 **אפשטיין נ' מ"י**, [נבו] מיום 25.4.18; רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מ"י**, [נבו] מיום 20.1.15); עפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מ"י** מיום 16.5.2019 [נבו].

10. עיון באישור המסירה הסרוק בתיק, מעלה כי זימון לדין נשלח למענו של המבקש, על ידי

מזכירות בית המשפט ונמסר לידי הנמען הרשום, קרי למבקש עצמו, ביום 5.2.25 בביתו וקבלת דבר הדואר אושר בחתימתו. בנסיבות אלה, המבקש לא הפריך את חזקת המסירה ולא עמד בנטל ההוכחה הנדרש בכדי לשכנע כי לא קיבל את הדואר מסיבות שאינן תלויות בו ומשכך, הנני מוצאת את המבקש כמי שידע על הדיון מבלי שהציג כל סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון. בנסיבות אלו גם הטענה כי נרשם על גבי אישור המסירה (שלא על בסיסו נשפט המבקש בהעדרו) אינה רלוונטית.

11. כמו כן, ניתן לבטל פסק דין, גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (24.4.2018)). ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 2575/17 **גיאיר נ' מדינת ישראל** [נבו] (6.9.2017); רע"פ 8626/14 **מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל** (10.2.2015); רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** [נבו] מיום 27.5.2018).

12. בבקשה לביטול פסק הדין, נטען כי המבקש לא ביצע את העבירה בה הורשע וכי בפיו טענות הגנה טובות, אך מבלי לפרטן ולא הוצג ולו שיקול אחד העשוי להביא לשינוי תוצאת הכרעת הדין או גזר הדין. ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (נבו 25.3.2018) נקבע לעניין זה כי: **"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו. ... על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה."**

13. זאת ועוד, אציין כי לא נגרם למבקש עיוות דין גם בעניין העונש שהוטל עליו, שכן העונש הולם את חומרת העבירה שביצע ואת נסיבותיו האישיות ואינו חורג ממתחם הענישה (ראו: רע"פ 9811/09 **שרון סמימי נ' מדינת ישראל** (נבו 29.12.2009) והאזכורים שם).

14. לאור האמור לעיל, הבקשה נדחית. ככל והעירבון עליו הוריתי הופקד וההליכים עוכבו, אני מורה על חידוש ההליכים בתיק החל מהיום והשבת העירבון לידי המבקש בכפוף לכל דין.

ניתנה היום, י"ב אב תשפ"ה, 06 אוגוסט 2025,
בהעדר הצדדים.